

„Наследственост, раса и народ. Расова принадлежност на българите“. Тезата на професора е: българите принадлежат към европейските, и то към славянските народи. Позицията му всъщност е патриотичен призив към самоуважение и отказ от чуждопоклонничество! Признавайки факта на „смешенията“ в гените ни, М. Попов настоява, че те са в „благоприятни съотношения“. Затова и националните ни първенци са от „смесен тип“: и Ботев, и Л. Каравелов, и Д. Миладинов. Последният е определен като „медитеранска“ раса с „ориенталско“ расово смешение... Посочвам нарочно този пример, защото той всъщност е донякъде аналог на онова, което трябва да се разбира под *левантийско*. Защото в строгия (речников) смисъл Levante означава „Близкия Изток“ или „човек от източните брегове на Средиземно море“ (Сирия, Ливан, Египет, Турция, Гърция, Кипър и Израел; в тесен смисъл Сирия и Ливан). Иначе казано, от тези брегове, където Средиземно се среща с Егейско море, а „гръцкото“ се примесва с „арабско“. Бихме добавили – и „латинско“, тъй като по време на кръстоносните походи се извършват нови „кръстоски“. И те се оказват географски „разселени“ тъкмо поради историческите превратности, мигрират из островите (Кипър, Родос). (Така по странно стечение на обстоятелствата *левантийското* се успоредява семантично с *еротичната митология* на „острова на Афродита“ - Кипър... Точно в Димитър Димовия смисъл, само че с обратни на античните внушения за смисъла на Красотата.) Разбира се, когато говори за българката Елена Петрашева, той употребява *левантийското* в метафоричен, а не в буквален смисъл. То е знакът за особената тайнствена „различност“ на нейния образ, на неговата изключителност, дори демоничност, избуяла в пределите на „родното“. Кореняща се обаче, според присъдата на Д. Димов, в очевидните „неблагоприятни“ смешения между *левантийското* и *френското* начала у героинята му. Самото то, смешение на етнически белези, считани от привържениците на расистките теории за „низши“ или „непълноценни“, *левантийското* се оказва на свой ред биологично съчетано с „висша“ наследственост – „френската“... Разбира се, съвсем не е необходимо да приемаме умереното расистко изказване на поручик Бенц за „само двете“ раси на Елена Петрашева. Можем да ги сметем за проводничество на немските националсоциалистически идеи, изречени логично от героя - немски войник. (Иронично-предизвикателно прозвучава в този контекст твърдението на самата „левантийка“, че е плод на „много раси“, което Бенц коригира.)

В случая авторът сякаш е дистанциран от „расовите“